

ט"ו סיון ה'תשע"ד 13.6.14

מגזין מס' 283

שבת פרשת שלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הפתח הלאומי

נהנתנות פירושה נחיתות

שלא ליהנות מהעולם הזה במלוא המובן - הוא רק הכנה טובה לעבודה;
אמנם ענין העבודה עצמה הוא לעשות את הגשמי כלי לאלוקות.

(על פי 'היום-יום' י"ז סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

אמרה היתה שגורה בניהם של חסידי בעל התניא: "האסור - אסור, והמותר - מיותר". משמעות הדברים היא כי יש לסור בתכלית ("סור מרע") מן ה'חומרי' ('אסור') המכחיש את האלוקות. אך מן ה'גשמי' ('מותר') שאינו מנגד לאלוקות אלא מעלים ומסתיר בלבד, ממנו אין להתנזר ולהתנתק, כי אם לעסוק בהפיכתו כלי לקדושה.

אמנם קודם לכן על האדם להתפכח מן ה'מיותר', הוא מסך ההסתר הנובע מן הנטיה הטבעית ל'נהנתנות לשמה'. ראשית לכל יש להכיר בעובדה שההנאה מן הדברים הגשמיים עושה את האדם טפל להם. עצם הזדקקותו להנאה שהוא מפיך מהם, הופכת אותם בעיניו לעיקר ומבלבלת ומסיחה דעתו משליחותו להאיר את העולם. וממילא, במצבו זה הנחות אין האדם זכאי, ולכן גם אינו יכול, לשלוט ב'גשמי' לעשותו כלי לאלוקות.

נמצא שההכנה הטובה לעבודה היא ההכרה הגמורה כי אל-לו לאדם ליהנות מעניני העולם כמטרה לעצמה. אזי נעשה הוא בן חורין לגשת לעיקר המלאכה שהיא תכלית ירידת נשמתו לעולם - העבודה לעשות את ה'גשמי' כלי לאלוקות. דהיינו להשתמש ולהסתייע בדברים הגשמיים רק במידה הדרושה לעבודתו.

לוח שיטורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: החל מחודש תמוז (מראשית יולי) יופסקו כל השיעורים שבטבלה, ובמקומם יתקיים שיעור שבועי קבוע אחד בלבד בכפר חב"ד. השיעור יועבר בעזרת ה' בקביעות גם בשידור חי באינטרנט. הפרטים יפורסמו בקרוב.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי י"ד סיון 12/6/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני ח"י סיון 16/6/14	רחובות	ביה"כ 'חטיבת הביניים הדתית' רח' ש. בן ציון 2 (מערב רחובות)	20:30	חד-פעמי	יחיאל זיגדון 050-9-096-770
שלישי י"ט סיון 17/6/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
שני כ"ה סיון 23/6/14	באר שבע	בית חב"ד המרכזי רח' שפירא 9 פינת הרבי מליובאוויטש 1	20:00	אחת לשבועיים	הרב גורליק 052-2-715-793
רביעי כ"ז סיון 25/6/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	21:00	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648

אלו ואלו דברי אלוקים חיים

לא בשמים היא

יושבים יהודים ודנים בסוגיא קשה בתורה במגמה ללבן פסק הלכה ברור. זה אומר כך וזה אומר כך והדיון נמצא בשיאו. ולפתע בוקעת בת קול ממרומים – בצורה שלא מותירה כל ספק כי מאת ה' יצאה – ואומרת שההלכה היא כך וכך. לכאורה נסתיים הוויכוח. הרי הקב"ה גילה את האמת, את פסק ההלכה הנכון. קובעת התורה באורח חד משמעתי: "לא בשמים היא". ההלכה נקבעת רק כאן, בארץ, על פי שכלם והבנתם של בני אדם דוקא.

תיאור זה שהובא לעיל אינו תיאורטי דמיוני. הגמרא (בבא מציעא נט,ב) מספרת על מחלוקת גדולה שהיתה בין רבי אליעזר לחכמים. רבי אליעזר הראה אותות ומופתים נפלאים כדי להוכיח את צדקתו: החרוב נעקר, אמת המים חזרה לאחוריה, כותלי בית המדרש נטו ליפול, ובכל זאת לא נתקבלה דעתו. ואז אמר: "מן השמים יוכיחו". יצאה בת קול ואמרה: "מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום". אך גם זה לא הזיז את החכמים מדעתם: "עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמים היא". והגמרא מסבירה: "שכבר ניתנה תורה מהר סיני".

גוונים שונים

מה פירוש הדבר?! הקב"ה מתערב בוויכוח ומודיע בבירור את דעתו, ואילו אנו, בני אדם זעירים, מחליטים שאיננו מתחשבים בדעתו! איך אפשר להבין זאת?! (יש המנסים להסביר, שהבת קול לא היתה באמת קול משמים. אך מתוך הסוגיא לא משמע כך. מסופר בהמשך, שרבי נתן פגש את אליהו ושאלו מה עשה

הקב"ה באותה שעה. השיבו אליהו: "קא חייך (=שמח) ואמר: ניצחוני בניי ניצחוני". הרי שהיה זה באמת 'ויכוח' בין הקב"ה לחכמים).

נושא זה מהווה אחת הסוגיות המעמיקות והארוכות בתורת החסידות. כדי להתחיל להבין את הדברים עלינו להקדים ולבאר בקצרה את פירוש המושג "אלו ואלו דברי אלוקים חיים". איך יתכן ששתי דיעות מנוגדות יהיו "דברי אלוקים חיים"? התשובה היא, שבהארה האלוקית של הקב"ה יש גוונים שונים, אשר כולם חלק מהאמת האלוקית. בגלל שהקב"ה הוא אין סופי ובלתי מוגבל, על כן נובעים ממנו הגוונים השונים, שאחד מהם מורה לחיוב והאחד לשלילה; זה להתיר וזה לאסור. אך כולם "דברי אלוקים חיים", שכן הקב"ה כולל גם את הדברים השונים והמנוגדים זה לזה.

אולם למרות שכל דברי התורה הן אמת, יש בתורה מה שמכונה 'אמת לאמיתה'. ההלכה, למשל, היא 'אמת לאמיתה', כדברי הגמרא: "כל דיין שדן דין אמת לאמיתה". ב'אמת לאמיתה' לא יתכן שיהיה "אלו ואלו דברי אלוקים חיים". 'אמת לאמיתה' יש רק אחת. כי הכוונה בכך אינה להארה האלוקית המתפשטת מה', אלא לעצמותו ולמהותו של הקב"ה. מה שנובע מעצמותו של הקב"ה – זו ה'אמת לאמיתה', ההלכה, ובזה אין גוונים שונים וצדדים לכאן ולכאן.

נתן את עצמו

כדי להבהיר את הדבר נחזור על מה שהסבירה הגמרא לאחר שלא נתקבלה הבת קול: "שכבר ניתנה תורה מהר סיני". הדגש על "הר סיני" בא לבטא את החידוש המיוחד שאירע בעת מעמד הר סיני. מה שהיה אז הוא

כשיהודים יושבים איפוא ומבררים את ההלכה (על פי כללי התורה), הם מגלים את עצם התורה, את מה שלמעלה מה"אלו ואלו דברי אלוקים חיים". לכן אין משגיחין בבת קול ולכן "לא בשמים היא", כי הבת קול וה'שמים' מבטאים דרגא מצומצמת יותר של התורה, ואילו היהודי שלומד תורה ומברר את ההלכה מגיע לעצם התורה שנובעת מעצמותו ומהותו של הקב"ה ממש.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד chabad.org.il)

(כמבואר באריכות בתורת החסידות), שהקב"ה בכבודו ובעצמו, עצמותו ומהותו יתברך, ירד ונתן את עצם התורה לעם ישראל. (את המלה "אנכי" ("אנכי ה' אלוקיך") דורשת הגמרא כראשי תיבות: "אנא נפשי כתבית יהבית" (=אני את נפשי כתבתי ונתת)). הקב"ה נתן לנו בהר סיני לא רק את ה"אלו ואלו דברי אלוקים חיים", אלא גם את ה'אמת לאמיתה', את עצם התורה.

The screenshot shows the website interface for Tanya. At the top, there is a navigation bar with links like 'בית', 'אודות', 'תפילות', 'תורה', 'חידושי חסידות', 'חדושי חסידות', 'אודות', 'אודות', 'אודות'. The main content area features a large video player with a play button and a title in Hebrew: 'הרב איר כלב - ספר התניא בוו...'. Below the video player, there is a grid of smaller video thumbnails with titles such as 'אבות ומהימיה - חלק 2', 'אבות ומהימיה - חלק 4', 'אבות ומהימיה - חלק 3', 'אבות ומהימיה - חלק 1', 'אבות ומהימיה - חלק 2', 'אבות ומהימיה - חלק 3', 'אבות ומהימיה - חלק 4'. To the right of the video grid is a calendar for the year 2012. Below the calendar is a QR code. At the bottom of the page, there is a list of articles and a search bar.

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 Ww.tanyaor.com

הסיפור השבועי

מעייין הפלאות

שבת אחר הצהריים בעיר בגדד. בית הכנסת הגדול צלאת אל כביר היה מלא מפה אל פה. מסורת קדומה סיפרה כי בית הכנסת נבנה מאבנים שהביאו עמם הגולים מארץ ישראל עם יהויכין המלך, אחרי חורבן בית המקדש הראשון.

אווירת השבת בבגדד בימים ההם היתה מיוחדת במינה. גולת הכותרת הייתה דרשתו של הצדיק רבי יוסף חיים, ה'בן איש חי'. מדי שבת בשבתו, בשעת צהריים, היה כל הציבור מתאסף בבית הכנסת ושונה בצמא את דבריו המופלאים של ה'בן איש חי'.

ידע ה'בן איש חי' להטעים היטב את דבריו במשלים, סיפורים ואגדות, עד שגם הלכות מסובכות ודברי מוסר חודרי כליות נכנסו עמוק ללב השומעים מגדול ועד קטן. הדרשה נמשכה כשלוש שעות ויותר, ואחריה התפללו מנחה והקהל ליווה את הרב לביתו, ואחר כך התפזרו איש איש לביתו לעריכת הסעודה השלישית.

זו היתה שבת קיצית, ח"י בסיון. החום הכבד העלה אדים בבית הכנסת המלא מפה אל פה, אך שום דבר לא הפר את הדממה בעת דרשתו של הרב. גם הילדים לא פצו פה, אף שלא הבינו את הדברים, מתוך הכבוד העמוק שחשו כלפי הרב.

ופתאום קמה בבית הכנסת המולה רבה. אנשים החלו להימלט ממנו בזעקות פחד ואימה. רבים אף לא ידעו את הסיבה למנוסה המבוהלת, עד שאט אט התברר מה אירע: במרכז בית הכנסת החלה פתאום הרצפה לשקוע באיטיות ובור גדול נפער בה.

הבור נפער קרוב מאוד למקומו של הרב, שעמד ודרש

מעל הבימה במרכז בית הכנסת. נראה היה כי עוד מעט יתרחב הבור לכל שטח רצפת בית הכנסת. אך טבעי שהדבר הבהיל מאוד את המתכנסים וגרם למנוסה המבוהלת.

אולם רבי יוסף חיים, שעמד סמוך מאוד למקום הבור, לא הראה כל סימן של התרגשות. הוא היה שקוע כולו בדרשתו, עיניו היו עצומות למחצה, וכאילו לא ראה כלל את המתרחש.

היהודים שנותרו בבית הכנסת חששו לשלומם של הרב וניסו להסב את תשומת לבו לנעשה, אך הרב לא שעה לאזהרות. הוא המשיך את דרשתו ביתר שאת וביתר התלהבות, וקולו גובר והולך.

בתוך כך נרגעו הנוכחים, שכן מרצפות בית הכנסת שקטו וחדלו מלשקוע. הבור הפעור בלב בית הכנסת היה העדות היחידה לאירוע המסעיר שהתרחש במקום. ההקשבה והשקט חזרו להיות כשהיו.

אותה תקופה היתה קשה ליהודי בגדד. מגיפת כולרה פשטה בעיר והפילה חללים. הרופאים לא הצליחו למצוא מזור לחולים, ורבים נפטרו זה אחר זה. עם זה הוסיפו היהודים לנהל את חייהם מתוך התאמצות יתרה בקיום התורה והמצוות, בתקווה שהקב"ה יחוס וירחם עליהם ויעביר את המגיפה מן העיר.

הרב המשיך בדרשתו, אך אז הופרעה תשומת לב השומעים מהמיית מים שהחלה להישמע מתוך הבור, כמי מעייין הבוקעים ועולים מן האדמה. הדבר היה לפלא.

הכול המתנינו בחוסר סבלנות לסיום הדרשה, בציפייה שהצדיק יתייחס אל המקרה ויבהיר את פשרו.

כאשר נוכחו השלטונות בסגולותיהם הפלאיות של מי המעיין, החליטו שלא להשאירו ברשותם של היהודים בלבד. הם החליטו להשליט סדרים משלהם ליד המעיין, ושלחו אל בית הכנסת שוטרים ובידם צו מיוחד.

והנה זה פלא, כאשר באו השוטרים למקום נדהמו לראות כי יבש המעיין ולא נותרו מים בבור!

חלפו הימים, הבור נותר צחיח ויבש, ופרנסי הקהילה החליטו לתקן את רצפת בית הכנסת. כך נעשה, ואיש לא היה יכול לראות כי במקום היה בור שממנו נבעו מים חיים.

אולם נס מעיין המרפא, בזכות ה'בן איש חי', הוסיף להכות גלים, ונזכר בדברי ימי קהילת בגדד עד היום.

ה'בן איש חי' הוסיף להדריך את קהל עדתו בשנים הבאות, ופסקיו נודעו למרחוק והגיעו אל כל קהילות המזרח. בעיקר נודע בספריו 'בן איש חי', ספר הלכות ודרשות, ו'בניהו' על אגדות הש"ס. בי"ג באלול התרס"ט עלתה נשמתו השמימה.

ואכן, עם סיום הדרשה פנה הרב בפנים שוחקות אל קהל מאזיניו ואמר: "נס עשה השם לנו, כאשר פתחה הארץ את פיה והעלתה את מי המעיין הנובע תחת בית הכנסת. צאו והביאו כל איש או אשה שנפגעו מהמחלה, או כל מי שזקוקים למזור בכל ענין שהוא, ישתו ממי המעיין ויהיה להם לרפואה".

אך יצאו הדברים המרעישים מפי קודשו, התפרסמו בתוך שעה קלה בין כל יהודי העיר. במאמצים רבים הובאו כל החולים לשתות מן המים, ולא עבר זמן רב והתוצאות נראו: החולים הבריאו וחזרו לאיתנם.

בימים הבאים המה המקום לא רק מחולים, אלא גם מנשים עקרות, שלא זכו עד אז להתברך בפרי בטן. גם הן שתו ממי המעיין וראו באותה שנה ישועות.

דבר מעיין הפלא התפרסם והלך גם בקרב האוכלוסייה הלא יהודית. אף התושבים האלה באו לשאוב מים ממי הברכה, ואף הם סיפרו על הניסים והנפלאות שחוללו המים.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שלח

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמנם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינוך ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוננו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת לכפרת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבת, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים

עזרה ראשונה לנפגע

סדר התנאי

נתינת כח לעשות את העולם כלי לאלוקות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

יש לשאוב כוחות מהעתים בהם עוסקים בתורה, עבור העתים בהם עוסקים בעבודה בענינים הגשמיים.

שילוח המרגלים בימינו

...בפרשת השבוע מסופר אודות שילוח המרגלים, ומכיון שהתורה (לשון הוראה) היא נצחית, הרי שישנו ענין שילוח המרגלים גם עתה.

כלומר: נוסף לכך שגם עתה ישנן **התוצאות** של שילוח המרגלים,

[- כי, במעשה המרגלים התחיל ענין הגזירה שמשה רבנו לא יכנס לארץ ישראל (אף כי רק ב'מי מריבה' בא הדבר לידי פועל, על כל פנים תחילת הענין נעוצה במעשה המרגלים). והרי מצד זה שהכניסה לארץ ישראל לא היתה על ידי משה, אלא על ידי יהושע - נעשה נתינת מקום לענין הגלות.

והענין בזה, דהנה, אמרו רז"ל "פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה". והחילוק ביניהם, שחמה אין בה שינויים, מה שאין כן לבנה יש בה שינויים, שלפעמים היא במילואה ולפעמים היא בתכלית ההעלם. ולכן, כיון שהכניסה לארץ היתה על ידי יהושע, "פני לבנה" שיש בה שינויים, היה בזה נתינת מקום לגלות. מה שאין כן אילו היתה הכניסה לארץ על ידי משה, "פני חמה" שאין בה שינויים, לא היה כלל מקום לענין הגלות -]

הנה לא רק שישנן גם עתה התוצאות של מעשה המרגלים (כללות ענין הגלות), אלא גם **ענין מעשה המרגלים עצמו** הוא - ככל עניני התורה - ענין נצחי.

ב' אופנים בעבודה

ויובן על פי המבואר ב'לקוטי תורה' (ספר מאמרי אדמו"ר הזקן המבארים פרשת השבוע בפנימיות) בענין החילוק בין שילוח המרגלים של משה, שהיה שלא כדבעי (שלא כראוי), לשילוח המרגלים של יהושע, שהיה לתועלת.

ותוכן הענין בקצרה - ישנם ב' אופני עבודה: (א) עבודה השייכת לכל אדם, וזהו ענין שילוח המרגלים על ידי יהושע, (ב) עבודה השייכת רק ליחידי סגולה אשר הם בבחינת משה. עבודה זו אינה שווה לכל נפש, שלכן, כאשר יצאו המרגלים של משה לשליחותם לתור את הארץ, הנה כשהיו בריחוק מקום ממשה רבנו - לא היה ביכולתם לפעול עבודה זו.

סביבת הצדיק מרוממת

ועל פי זה יובן מה שאמרו רז"ל בנוגע למרגלים "אותה שעה כשרים היו" - שלכאורה אינו מובן: כיון שבהיותם במדבר "כשרים היו", הרי בבואם לארץ ישראל היו צריכים להתעלות במדריגה, ואיך יתכן שנעשה להיפך? אך הענין הוא - שבהיותם בסמיכות למשה, היו בביטול, ולא היו מציאות לעצמם (שהרי תלמיד אצל רבו אינו מציאות כלל, שלכן ישנו הדין שאסור לתלמיד להורות הלכה בפני רבו כו'), ולכן "אותה שעה כשרים היו"; אבל כאשר הלכו למקום אחר - הרי כיון שנתרחקו

בענינים גשמיים, חרישה וזריעה וכו'.

ובדוגמת הנתינת כח מהמדבר (מתן התורה) לארץ ישראל (חרישה וזריעה וכו'), יש לקחת כח מהזמן שעוסקים בתורה לזמן שבו עוסקים בעבודה בענינים הגשמיים.

חופשה לשם שמים

אפילו לדעת אלו האומרים שימי הקיץ הם ימי חופש, הרי גם ימים אלו הם ענין של עבודה, כמו שכתוב "בכל דרכיך דעהו". אלא שהעבודה בימי החופש היא באופן של חיזוק בריאות הגוף, כדי לעשות את הגשמי כלי לאלקות, שהרי גם עמו צריכים לעבוד את ה'. כתורת הבעל שם טוב על הפסוק "כי תראה חמור גו' עזב תעזב עמו" – "כי תראה חמור" – כאשר תסתכל בעיון בחומר שלך שהוא הגוף, אזי תראה – "שונאך", שהוא שונא את הנשמה המתגעגעת לאלקות ורוחניות, אלא שמכל מקום אל לך לשוברו, כי אם לזכך ולחזקו לעבודת הבורא. ועל זה יש צורך בנתינת כח – י-ה יושיעך מעצת אלו התועים וחושבים שהעולם הוא אכן מציאות, ועד שמזה באים לידי טעות ש"כביכול אפילו בעל הבית אינו יכול להוציא כליו משם". צריכים אפוא להיזהר מטעות זו, ולדעת שהעולם אינו מציאות לעצמו, וגם את הגשמיות צריכים לעשות כלי לאלקות.

(מעובד מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח,

כ"ג סיון, ה'תש"כ. 'תורת מנחם' כרך כח)

ממשה ונתגלתה המציאות שלהם, אזי נעשה מצב בלתי רצוי כו'.

נתינת כח מיוחדת

וזהו גם הטעם שמשה התפלל על יהושע: "י-ה יושיעך מעצת מרגלים": ענינו של יהושע ("פני לבנה") – שקיבל ממשה ("פני חמה"), ובאופן ש"לא ימיש מתוך האוהל". כך, שבהיותו אצל משה לא היה מציאות כלל, וכמו אור הכלול במאור, שעם היותו בתוקף יותר, הרי אינו מציאות כלל; אבל כאשר הלך בריחוק מקום ממשה, אזי הוצרך לתפלה ונתינת כח מיוחדת.

וזהו ההוראה לכל אחד – שמבלי הבט על גודל מעלתו עד לתכלית העילוי, הנה כאשר יוצא מד' אמותיו של רבו, זקוק הוא לנתינת כח מיוחדת.

קיץ בריא ושמח

עומדים אנו עתה בסמיכות לימי הקיץ, וכפי הנהוג, הנה בזמנים אלו ממעטים בלימוד התורה כו', ועוסקים יותר בענינים הגשמיים דבריאות הגוף וכו'. ולכן, צריכים לקחת כח מהזמן שלפני זה כדי שזמן הקיץ יהיה כדבעי (כראוי).

החילוק בין ב' הזמנים הוא בדוגמת החילוק שבין המדבר לארץ ישראל:

במדבר – ניתנה התורה, וכמובא בגמרא "כיון שעשה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה"; מה שאין כן ארץ ישראל שנתחלקה לי"ב שבטים, ואינה מקום הפקר, ושם התחילה העבודה

חסידות על הפרשה שלח

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכור הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד, ז-ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?".

על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח תשמ"ו)

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחנות בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג, ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

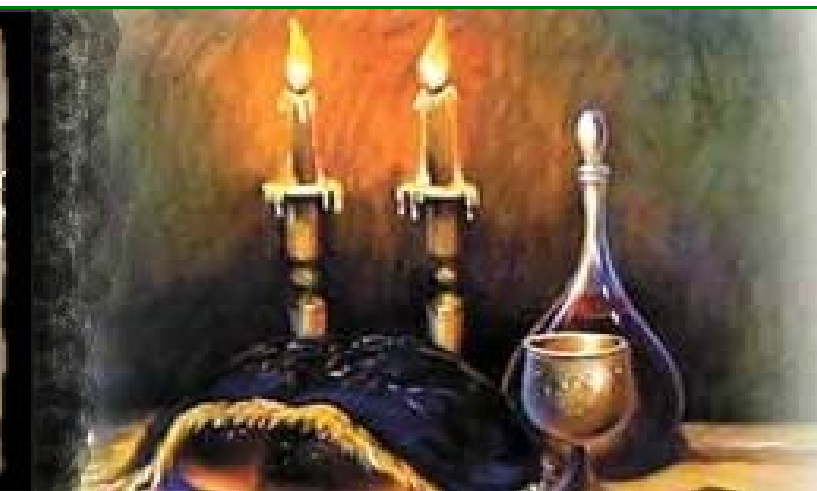
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:28	19:10	י-ם
20:31	19:25	ת"א
20:32	19:18	חיפה
20:29	19:26	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון